

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

6TE ÅRG.

DEN 30 OKTOBER 1904.

N^O 5

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Ernst Carlson. — Sveriges första kvinnliga läkare. — Frisinnade klubben i Stockholm. — Märklig yrkesman. — "Han var säker på sin sak!" af Rosa Fitinghoff. — Senaste bilder från kriget. — August Röhss. † — Tre högre utnämningar. — "En färd öfver Himalaja" af Sven Hedin. — Ryska Östersjöflottan i Stora Bält. — Brokigt utomlandsnytt. — Veckans porträttgalleri. — Illustrerad radt allehanda från skilda delar af landet.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1904.

Foto. Jonason. Gbg.

ERNST CARLSON,
PROFESSOR.

Kitohé: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre stålsm.—Gbg

ERNST CARLSON.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

En bland märkesmännen i vårt lands närvarande offentliga lif är ledamoten för Göteborgs stad af Andra kammaren, professor Ernst Carlson. Son af den berömda häfdatecknaren och statsmannen F. F. Carlson, om hvilken Louis de Geer säger, att "han hade en djup statsmannablick grundad på den omfångsríkaste kunskap i historien", har Ernst Carlson redan i och genom de tidigaste intrycken från uppväxtåren fått sina intressen inriktade just på de områden af svenskt kultur- och statslif, åt hvilka han sedan med framgång skulle ägna sina krafter. Liksom fadern har han gjort den historiska forskningen till sin första lifsuppgift, och liksom denne har han blifvit en föregångsman uti arbetet på den offentliga undervisningens reformerande.

Född 1854, blef Ernst Carlson student i Uppsala 1872, filosofie d:r 1877 och ett par år därefter docent i historia vid Uppsala universitet, sedan han under mellantiden sysslät med undervisning och arkivtjänstgöring. 1880 finna vi den 26-åriga docenten såsom lärare i historia vid Göteborgs dåvarande högre allmänna läroverk (numera Latinläroverket), 1883 blir han den törste lektorn i samma ämne vid det nyinrättade högre Realläroverket i rikets andra stad. Under de närmast följande åren ägnade han nu sitt intresse i främsta rummet åt undervisningen och i samband därmed stående praktiska och vetenskapliga frågor, men på samma gång togos efter hand hans stora arbetsförmåga och starka allmänintresse i anspråk för åtskilliga kommunala värf. Likaledes fortsatte han oafbrutet sina historiska forskningar, hvilkas första synbara resultat uti gradualafhandlingen (Om Karl XII:s vistelse i Sachsen 1706—07 med särskild hänsyn till nordiska krigets inverkan på spanska tronföljarstriden) redan ådagalagt det fäderneärfda intresset för vårt pfalziska konungahus och dess tider. Karl XII har sedan också särskildt utgjort föremålet för Ernst Carlsons historiska forskning, konungens ryska fälttågsplan 1707—09 har af honom skildrats i ljuset af nyare forskningar, och han har äfven utgifvit samt försett med en inledning "Konung Karl XII:s egenhändiga bref" (1893). Under flera år har C. varit sysselsatt med arbete på fortsättningen af sin faders stora historiska verk. I öfrigt må här blott erinras om, att han riktat vår historiska litteratur med flera andra arbeten, samt att han dessutom särskildt inlagt stor förtjänst genom sin erkänt förträffliga och mycket använda skolgeografi.

När Göteborgs högskola inrättades, blef Ernst Carlson (1890) utnämnd till dess förste professor i historia och statskunskap, en befattning, som han dock redan efter några få år lämnade för att återgå till sitt lektorat och på samma gång mera odeladt kunna ägna sig åt historiskt skriftställareskap samt de öfriga allmänna intressen, som lockade hans energi. De förtjänster han inlagt om högskolan och dess utveckling ha icke desto mindre varit af stor betydelse för denna, såsom man finner af det odelade erkännande hans kolleger från denna tid gifva honom i berörda afseende.

Från och med år 1897 har Ernst Carlson såsom ledamot i Andra kammaren för Göteborgs stad haft ett nytt verksamhetsfält, på hvilket han ock, främst genom sitt initiativ till sitt arbete för läroverksreformen, kommit att fylla sin viktigaste uppgift i vårt offentliga lif. Det må här endast i förbigående nämnas, att hans sträfvanden som riksdagsman visst icke varit begränsade till läroverksfrågan utan omfattat såväl allmänt politiska som andra samhällseliga spörsmål, och att den roll han härvid spelat såsom en af de ledande männen i liberala samlingspartiet fått sitt

erkännande bl. a. därigenom, att han tillhör konstitutionsutskottet.

Det är dock i främsta rummet vid läroverksfrågan och vid den reform på detta område, som af årets riksdag godkänts, som Ernst Carlson knutit sitt namn för framtiden. Det är ju något af en underlig ödet lek i det sakförhållandet, att den läroverksreform, som väsentligen genom F. F. Carlsons sträfvanden skapades år 1859, skulle ett halft sekel därefter få sitt första ödesdigra grundskott riktadt af sonens hand. Det var dock i båda fallen innerst samma sträfvan, som besjälade de båda skolordningarnes upphöfsmän: man ville ge den uppväxande ungdomen en efter tidens kraf afpassad och i lifvet användbar skolundervisning. Men tiden har gått fort under det nittonde seklets senare hälft, dess fysiologi har därunder så förändrats, att det ej var underligt, om 1859 års skolstadga ganska snart skulle visa sig ej längre motsvara behovet. Redan efter ett par decennier blef också läroverksfrågan aktuell och stod sedan, segsliten och svårlost, oafbrutet på dagordningen. Det var först 1899 års riksdag, som gaf lösensordet, och uppslaget därtill hade Ernst Carlson gifvit genom sin då väckta motion i ämnet, hvilken redan innehöll just de grundtankar, som äro väsentliga för och genomgående uti "läroverksreformen", sådan denna i närvarande stund är färdig att flyttas från papperet ut i lifvet. Läroverksreformen har också, sedan Carlson för fem år sedan gaf sitt initiativ därtill, hela tiden lagt beslag på hans arbete och intresse både inom och utom riksdagen under förberedelsernas, utredningarnes och förhandlingarnes olika stadier, och det torde ej vara förhastadt, om man föreställer sig, att en viktig roll skall tilldelas honom vid själfva utförandet och förverkligandet.

SVERIGES FÖRSTA KVINLIGA MEDICINE DOKTOR.

Den 16 oktober afled med. d:r fröken Anna Magdalena Stecksén vid endast 34 års ålder. Efter avslutade universitetsstudier (med. lic. 1894) tjänstgjorde fröken S. vid Karolinska institutet, studerade i utlandet samt försvarade 1900 sin doktorsafhandling — första och hittills enda gången en svensk kvinnlig läkare disputerat Stipendiat, ämnade d:r S. fortsätta studierna utomlands, då en sjukdom, ådragen vid bakteriologiska undersökningar, afbröt desamma och slutligen ändade hennes verksamma, för vetenskap och medmänskors gagnande lefnad.

Efter fotografi.

Kittel: Bengt Sjöfversparre.

A. M. STECKSÉN. †

FRISINNADE KLUBBEN I STOCKHOLM.

HVAR 8 DAG.

4

3

1

2

5

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

GRUPPBILD FRÅN INVIGNINGEN AF FRISINNADE KLUBBENS I STOCKHOLM NYA LOKAL.

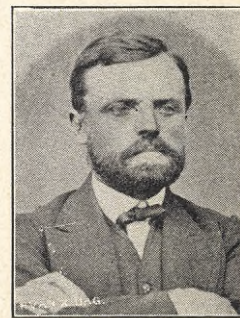
Atché: Kem. A. B. Benot Silfversparre Stlm.—Gbg

Frisinnade klubben i Stockholm, som tills nu haft sin lokal i Bolinderska huset vid Blasieholmen, hörande till Grand hôtel, har bytt ut denna lägenhet mot en annan större, i hörnet af Arsenalsgatan och Berzelii park, där klubben förfogar öfver sex trelligt inredda rum. Den 20 oktober invigdes den nya lokalen, i närvaro af ett 70-tal personer, med en musikafon, därvid hrr Tor Aulin, Wilh. Stenhammar och Johannes Elmblad uppträdde. Vid invigningsfesten lämnades H. 8 D.'s fotograf tillfälle taga ofvanstående gruppfotografi, hvarå vi namnteckna följande:

Professor Curt Wallis, ordf. (1), Professor W. Leche, v. ordf. (2), Grossh. H. Lamm, skattm. (3), Hofr.-not H. Nissen, klubbmäst. (4), Konsertmäst. Tor Aulin (5), Kommendörkapten Natt och Dag (6), Professor Ernst Carlsson (7), Professor A. G. Norén (8), v. häradsh. A. Lindhagen (9), Artisten Richard Bergh (10), Professor I. Bendixson, sekr. (11), Kanslisekr. greve B. Oxenstierna (12), Artisten G. Pauli (13), Prof. O. E. Lundholm (hufvudet ofvan hr H. Lamm), Grossh. H. Hector (15), Kamrer C. E. Ekgren (16), Ingeniör G. Stridsberg (17), Doc. G. Kobb (18), Skriftställ. G. Janson (19), Red. A. Hallgren (20), Rektor O. Örtenblad (21), Dr G. Arbmam (22), Folkskollär., riksdagsm. Fridtjuv Berg (23), Dr L. Moberg (24), Kurator Berggren (25), Artisten Alf Wallander (26), Operasång. J. Elmblad (27), Dr K. Weinberg (28), Artisten Nils Kreuger (29), Auditör J. Tjerneld (30), Kand. A. Hirsch (31), Dr A. Berghel (32), Kand. P. G. Norberg, red.-sekr. i H. 8 D., (33).

MÄRKLIG YRKESMAN.

Ett dödsfall, märkligt i sitt slag, inträffade nyligen i Snårestad (Skåne), då kyrkklock-reparatören *Lars Ohlsson* bortgick ur tiden, nära 81 år gammal. O. har inom och utom vårt land i sin krafts dagar gjort sig känd som skicklig reparatör af tämpelklockor, ett ganska konkurrensfritt yrke, som han hade efter sin far, hvilken uppfann den ofelbara lagningsmetoden, en hemlighet inom familjen. Många äro de kyrkklockor, inom och utom Sverige, som O. reparerat. Tvänne söner till O. ha ägnat sig åt yrket, hvarvid lagning af kyrkklockor verkstälts inom hela Europa.

L. OHLSSON.

»HAN VAR SÄKER PÅ SIN SAK.»

För HVAR 8 DAG af Rosa Fitinghoff.

Notarien Bergqvist hade tre svagheter — ja, egentligen var det kanhända endast två, nämligen hans stora obevekliga ordningssinne och hans kärlek till Lisa. Den tredje, om man ens skall bry sig om att nämna den, var tjusningen han kände, då han var nog lycklig att få vara i samma rum som Elisabeth Bohm.

Elisabeth Bohm var yngsta dottern i den familj, hvarest notarien Bergqvist var inackorderad.

Notarien Bergqvist var stel och korrekt, sparsam och hvad folk bruka säga »en ovanligt förständig ung man», samt hade goda inkomster och ännu bättre framtidsutsikter. Elisabeth Bohm var raka motsatsen, glad och liflig, tanklöst pratande om hvad som föll henne in.

Hon ansåg notariens minutiöst fordrande »ordningsmani» för »gamla knarriga ungarlångfasoner» och ett i »onödan antaget själflägeri». Hennes tre äldre sysstrar voro i hennes tycke lika tröttsamt precisa — »alldeles som klockor hvilka aldrig gå en minut hvarken före eller efter den tid de skola visa».

Hon själf däremot var en sådan där klocka, som ibland i blind ifver och välvilja, på en dag kunde forta sig en half timme för att sedan åter en annan dag stanna eller ock vilseleda folk med att saktiga sig både kvarten och halftimmen.

Och allt det där visste notarien Bergqvist mycket väl, men ändå!

Ja, människanaturen är ibland ytterst motsäggande.

Hvad hade väl varit naturligare och närmare till hands, än att han blifvit förälskad i en af »de tre».

De, som alla tre voro mönster för väluppfosttrade och utmärkt »präktiga flickor», som samvetsgrannt skötte sina bankplatser, som i hemmet voro stilla, punktliga och i det närmaste lika ordentliga som han själf.

Notarien Bergqvist slog med käppen så hårdt emot sitt ena ben, att det riktigt gjorde ondt.

Men nu — ja, han måste trots allt dock till slut erkänna detta mer än sorgliga faktum — han var förhäxad, förtrollad, hans vilja var »knused» af en starkare känsla och makt än han någonsin förr erfarit eller ens trott vore möjligt att känna — och allt detta hade en liten bortskämd flicksnärta åstadkommit!

Och trots alla hans resonemanger, alla invändningar, satt hon troget kvar i hans hjärta.

Notarien hade nu nått sin dörr och inträdde i sitt arbetsrum.

Han stannade, stirrade blek af vrede på golfvet, där en hög mattor låg slarfvigt hopford.

Först efter en liten stund kunde han som vanligt hälsa och prata med Lisa.

Lisa var nämligen en af hans två stora erkända svagheter. Men så hade han också uppfostat Lisa ända sedan hon var liten valp; sett och iakttagit alla hennes själsutvecklingar, och de voro inte få, ty Lisa var en i hög grad intelligent hund.

Ännu full af förbittring öfver det oordnade tillstånd, som var rådande i hans rum, ringde han.

Jungfrun kom in, såg med förskräckelse på den olyckliga matthögen, försäkrade med både ord och gester att inte var det hon som rullat ihop dem. — »Hvarken nu eller gångerna förut, som notarien kallat in henne för samma orsaks skull!»

Hon »hade minsann annat att göra än att springa omkring i hans rum och surra omkring mattor!»

Notarien invände litet tviflande att han ännu aldrig hört talas om att mattor rullade ihop sig själfva, till en stor hög midt på golfvet.

Nej, det hade inte hon, Märtha, heller hört.

Men efter som inte hon gjort det och inte notarien heller — så måste dom väl ändå själfva gjort det.

»För då ja slutat att städa här, så låg dom som målade efter golfvet, och ingen själ mer än Lisa har varit här inne se'n dess», Märtha knyckte på nacken och försvann med en mera högljudd smäll i dörren än hvad som nödigt var, sedan hon dock först åter bredd ut mattorna så att de lågo som »målade».

»Ingen själ mer än Lisa». Notarien såg på Lisa, hvilken åter i sin tur med ärliga, trohjärtade ögon ömsom såg upp till honom eller sneglade ner till de omtvistade mattorna.

»Ja, du Lisa är det då inte». Notarien klappade Lisa på hufvudet, han var säker på sin sak, »förr skulle jag tro mig själf om att rulla ihop dem än att du skulle göra det! Dig som jag själf uppfostat!»

Lisa viftade förstående och medgifvande på svansen och notarien tyckte sig i hennes ögon läsa, ett tydligare än i ord uttaladt smicker, öfver hans för många att uppfosta.

»Nej, vet du hvem det är som har gjort det? Jo du, det är Elisabeth», endast inför lilla Lisa och sig själf vågade notarien Bergqvist säga endast »Elisabeth».

»Ja, hon är det, hon gör det för att reta mig.»

»Åh» — — — notarien rusade upp, gick med långa brådskande steg fram och tillbaka i rummet. Lisa åter gick med en suck och lade sig i sin hårda korg under sin herres skrifbord.

Lisa älskade bekvämlighet, mjuka soffor och sängar, men hennes herre ansåg att sådana saker inte passade för en hund — alltså fick hon nöja sig med en korg, öfverklädd med ett bomullsöfverdrag.

Efter middagen, som afäts under så godt som total tystnad, rasade Elisabeth och Lisa, sin vana trogna, med hvarandra.

Att »de där två» voro så goda vänner brukade i regeln glädja notarien Bergqvist, men i dag kände han sig ond och irriterad däröfver.

»Huru kunde en flicka på nitton år springa och leka precis som en nioårs unge! — Ja, nog var det tydligt hvem som varit upphovet till mattorna, alla dessa förflutna remarkabla tillfällen.»

Det var ett depraverande sällskap för Lisa, hon blef ju uppskojad som en »valp!» Notarien drog sig sårad och missnöjd, i sällskap med Lisa, tillbaka till sina rum, betydligt tidigare än hvad hans vana annars brukade vara, helst då såsom nu i kvällen, ex. den där »vräkiga och ohängda löjtnantsvalpen snodde omkring Elisabeth».

Notarien Bergqvist tände lampan, slog sig ner med dagens tidning i den bekvämaste stol som han hade och blossade på sin cigarr.

»Åh nu skall man moja sig! Njuta af sin frihet och sitt ungarlångstånd.» Han lade upp fötterna på en stol och lutade hufvudet bekvämt tillbaka emot en mjuk sidenkudde, hvilken föreställde svenska flaggan.

»Se så där! Ska' man nu inte få vara i fred här heller!»

Han rusade ursinnig upp och kastade tidningen ifrån sig.

»Åh, det är outhärdligt!»

I en hast var notarien Bergqvist iklädd sin ytterrock och sin ständigt lika oklanderligt blankborstade »storm» samt nere på gatan.

Med händerna nedstuckna i fickorna, snarare »rusade» än gick han Strandvägen fram öfver och ut till Djurgården.

»Så! ta sig och sjunga just de där sångerna, som hon visste voro hans älsklingssånger. Bara för att locka honom dit in igen!»

»Åh nej, det skulle inte lyckas nu mera.» Notarien hade efter en rond på Skansen något lugnat sig. Men tankarne gingo dock ständigt i samma riktning.

»Hm — — — eget ändå — aldrig en blick eller ett ord hade hon unnat honom, som kunde gifva honom säkerhet vis à vis hennes känslor för honom.»

»En gammal åsna var han, som ens en minut trott att det var för honom hon, då hon sjöng, oftast valde just de sånger han älskade!»

»Och nu i kväll t. ex. kunde han vara fullt förvissad om, att den där ohängda löjtnantsvalpen kunde stirra ögonen ur sig för att se på henne då hon sjöng — och för en gång kunde ju hon och han, notarien, hafva samma smak.»

Så småningom kom notarien till den slutsatsen som han i regel kom till nu på senare tider — nämligen den, »att hon var det mest förbaskadt älskliga, glada och intagande lilla flickebarn, som gick i ett par skor, och att, om hon skulle älska honom, han då vore den lyckligaste varelse på jorden.»

»Ja, om han endast vågade fråga henne! — Men — ja, det var kinkigt med den där saken, svårt var det ju att tala och än svårare att tala.»

»Men» — nu var notarien Bergqvist åter inne i sitt rum; »i kväll skall jag sondera terrängen. Jag skall»...

Hvad han skulle fick han aldrig tänkt till slut, ty då han passerade golfvet för att nå den plats där han alltid af princip hade sina tändstickor, snafvade han öfver något mjukt — och föll.

Föll handlöst rakt framstupa öfver golfvet.

Notarien Bergqvist var ej van vid att falla! Af pur häpnad och öfverraskning däröfver blef han ligande en liten stund innan han steg upp, först då han kände något mjukt, varmt, som slickade honom i ansiktet, reste han sig.

Det var också den där slickningen som brakte honom till besinning, eller snarare ur besinningen.

Sedan han väl förvissat sig om, att panna, näsa, händer och armar voro i oskadadt skick, gick han rakt in i hvardagsrummet, där han visste att alla, sin vana trogna, sutto samlade kring taklampan, bockade sig stelt, stelare än vanligt, och bad med af vrede vibrerande röst att få tala vid »fru borgmästarinnan Bohm».

»Fru borgmästarinnan» användes endast vid mycket högtidliga tillfällen.

Efter en stund kom fru Bohm tillbaka till den i undran väntande ungdomsskaran.

Hon var blek af sinnesoro och ögonen voro fulla af tillbakaträngda tårar.

Af små afbrutna meningar fingo de så småningom veta, att »notarien sagt upp sig» — han skulle betala kvartalet ut — men ämnade ej äta där längre.

»Han kunde ej kvarstanna i ett hus där han blifvit behandlad såsom han blifvit det här. Man lade ju försåtliga hinder inne i hans eget rum — så att... Ja, han påstod sig numera aldrig gå säker, hvarken natt eller dag.»

»Och det hela skulle vara ditt fel, Bettan», slutade modern under det hon kastade en förebrående blick på sin yngsta dotters förvånade och undrande ansikte.

Morgonen därpå, då notarien Bergqvist gick ut till sitt arbete, låste han omsorgsfullt dörren och stoppade nyckeln i fickan.

Då han på middagen kom hem för att hämta Lisa med sig ut och gå, voro mattorna åter i en hög.

Nu tyckte notarien det hela nått sin kulm! — Att gå in uti folks rum med falska nycklar — var dock mera än han någonsin trott henne om!...

Dagen därpå gick notarien Bergqvist som vanligt till sitt arbete, d. v. s. han gick, men ej längre än ut i trappan, där vände han, smög med ljudlösa steg öfver tamburen och till sin dörr.

Han smålog sardoniskt vid tanken på då »hon» skulle smyga sig in i hans rum och så helt tvärt erfara att hon var upptäckt!

Lika ljudlöst som han smugit sig fram till dörren, öppnade han den.

Men stannade häpen — förfärad vid den syn han såg.

Ty utan att märka det dörren hade öppnats, kraftade Lisa ihop sista återstoden af mattorna, snurrade så några hvarf rundt med nosen noga undersökande den bästa platsen, och sjönk så till slut med en suck af välbehag ner på sin improviserade bädd.

Dödstygt smög notarien sig tillbaka, ut igenom tamburdörren och ner till trappan.

Kunde det vara möjligt att det var Lisa!? Hans Lisa — Lisa, som han själf uppfostrat! — Lisa, som han trodde på mera än på sig själf!

Nej, och tusen gånger nej! Han var säker på sin sak. Det var inte Lisa, som gjort det. Han skulle gå tillbaka nu och se huru oskyldigt hon låg kvar på matthögen, då han kom in; de andra dagarne hade hon som vanligt legat i sin korg.

Men först skulle han ändå se i nyckelhålet om hon ännu låg där.

Ja, mycket riktigt, där låg hon — midt på matthögen.

Notarien hostade till litet, hängde utan brådska upp sin hatt och rock på hängaren och öppnade så dörren...

Matthögen var tom!

Lisa låg uti sin korg, sof så godt att hon påtagligen ej ens hört då notarien Bergqvist kommit in.

Notarien strök sig öfver ögonen. Var det han som började blifva — blifva svagsynt, eller kunde det vara Lisa som var en inpiskad skådespelerska? Notarien Bergqvist började inse att det senaste var det sannolikaste.

Det var Lisa som var en skådespelerska och han som var en narr!

En inblisk, idiotisk, pedantisk och oresonligt häftig gammal narr!

Hvad hade han ej sagt allt för rysliga saker, i går senast, till fru Bohm, sagt henne allt sårande han kunde uppfinna. Och huru hade han icke misskännt — en ung oskyldig flicka, — han ansåg sig nu ej ens värdig att nämna hennes namn.

Men han skulle göra, hvad han aldrig förr under hela sitt lif gjort, han skulle först gifva Lisa en allvarlig läxa — och sedan sig själf en än svårare sådan, ty han skulle gå in till fru Bohm och bedja om ursäkt för allt hvad han sagt under dessa sista dagarne, samt bedja henne vara god och behålla honom kvar i familjen, så som han varit där förut.

Och så — ja, så skulle han helt ödmjukt bedja fröken Elisabeth Bohm vara god och åtaga sig fullbordandet af Lisas uppfostran, då han, som han öppet ville erkänna, ej hade kraft och förmåga att göra!

Och så skulle han bida tiden — och ej som sist »lämna fältet fritt för löjtnantsvalpen härmäst han kom.» — — —

SENASTE ·
BILDER · · ·
FRÅN · · · · ·
KRIGET. · · ·

GENERAL KUROPATKIN DEKORERAR EN
SOLDAT FÖR TAPPERHET.

* * *

GENERAL KUROPATKIN VID LIAOJANG.

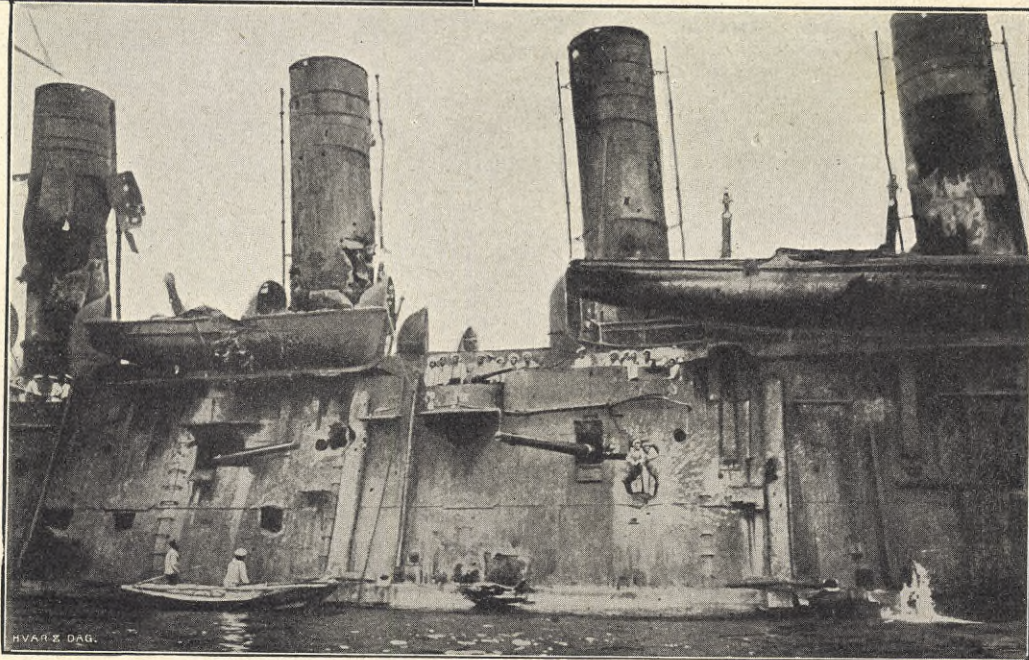
* * *

DET RYSKA PANSARFARTYGET »GROMO-
BOI» I VLADIVOSTOK EFTER STRIDEN
DEN 13 AUGUSTI.

Vid undersökning af »Gromoboi's» skador visar det sig hur mästerligt japanerna inrikta sina skott på de fiendliga fartygens mest vitala punkter. Observera hur tätt omkring pansarfartygets kanoner de japanska projektilerna träffat.

EFTER FOTOGRAFIER.

»GROMOBOI» I VLADIVOSTOKS HAMN.

JAPANSKA ARTILLERIET
ÖPPNAR ELD vid Anshan tien,
förspelet till det stora slaget
vid Liaojang.

* * *

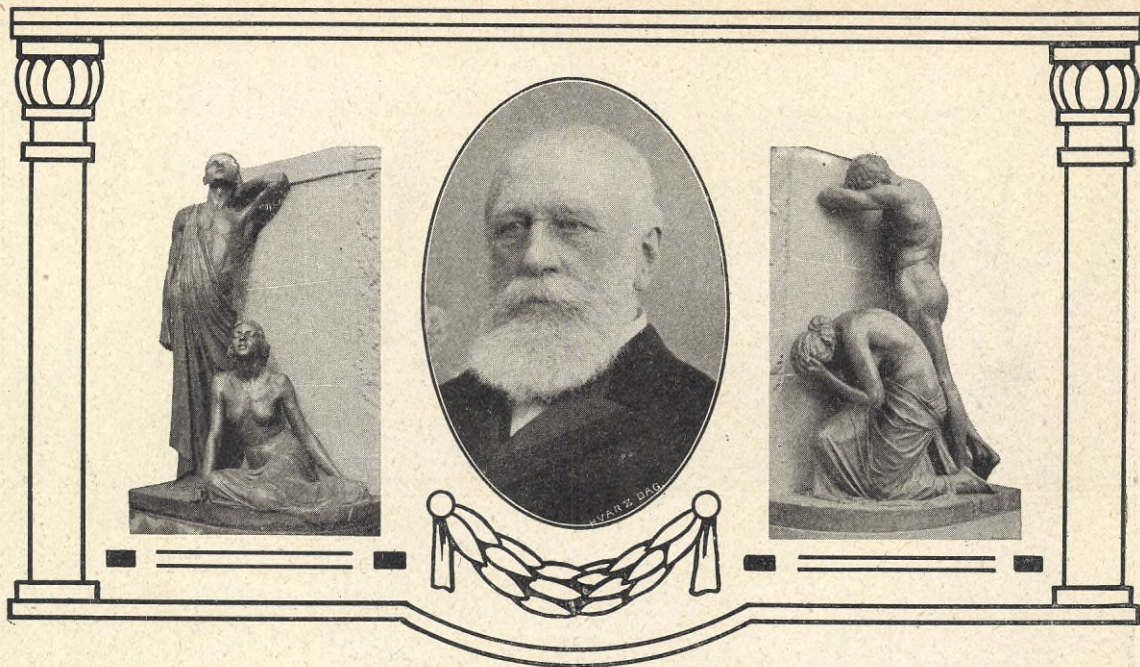
RYSKA FÅNGAR från striden
vid Anshan-tien.

En nog så karaktäristisk tafla — det trotsiga uttrycket hos den ryske soldaten längst fram och sorgen hos de bakom stående, hvaraf den ene har sänkt sitt hufvud för att ej kunna fångas af kameran, är verkligen gripande — jämför härmed de segrande japanernas utseende.

EFTER FOTOGRAFIER.

GENERAL FUJI (x), Kurokis stabschef, begagnar sig af en ledig stund för att fiska vid Tai-tse floden, där han jämväl deltog i det stora slaget. Alla japaner äro ifriga fiskare.

En af Göteborgs främste medborgare, grosshandlaren August Röhss, bortgick den 21 okt. i en ålder af 68 år. Vid ett tidigare tillfälle har H. 8 D. meddelat en utförlig biografi jämte helsidesporträtt af den framstående befrämjaren af skön konst och vetenskap, den varmhjärtade filantropen. Vi erinra nu endast om de mest bemärkta donationerna då vi nämna Nils Forsbergs tvänne jätte-dukar till Nationalmuseum och Göteborgs museum, 50,000 kronor till Fria konsternas akademi, 350,000 kronor till Göteborgs Högskola samt 35,000 kronor till Alderdomshemmet i Göteborg. Till dessa belopp kunna läggas alla de öfriga hvilka kommit arbetet för det sköna, det goda och det bildande tillgodo under hans lefnad. Och ehuru väl testamentariska dispositioner icke äro bekanta när tidningen presslägges, ha vi grundad anledning nämna, att högst betydande donationer äro instiftade till fromma för offentliga institutioner i August Röhss födelsestad. Vi ha velat uppskjuta återgifvandet af det Röhsska mausoletet då detsamma ännu icke är fullt färdigt. Vid porträttet ofvan synas tvänne af de tre skulpturer (af Sigrid Blomberg) hvilka skola pryda detta minnesmärke öfver en af Göteborgs bästa söner.

TRE HÖGRE UTNÄMNINGAR.

W. DYRSSEN.

Utnämnd till Konteramiral vid K. Flottan och dess Inspektör af öfningar till sjöss

Född 1858. — Underlöjtnant 1877. — Kommandörkapten af 2:a gr. 1898. — Chef för marinförv. artilleridep. 1899. — Kommandörkapten af 1:a gr. 1901. — Kommandör 1904.

E. A. GÜNTHER.

Utnämnd till Öfverdirektör och chef för K. Patent- och Registreringsverket.

Född 1850. — Student 1869. — Hofrättsexamen 1875. — Sekreterare i Kommerskollegium 1891. — Kommerseråd 1897.

C. O. MÖLLER.

Utnämnd till Öfverintendent och chef för Öfverintendentsämbetet.

Född 1857. — Arkitekt i Öfverintendentsämbetet 1881. — Byggnadschef vid utställningen i Stockholm 1897. — (Se biografi i H. 8 D. IV årg. n:o 25.)

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA.

UR »TIBETANSKA ÄFVENTYR» AF D:R SVEN HEDIN.

Ur sitt under närmaste tiden utkommande nya arbete »TIBETANSKA ÄFVENTYR» har vår fräjdade forskningsresande tillställt H. S. D. en skildring af utomordentligt intressé. därtill fogade ORIGINALFOTOGRAFIER, hvaraf ett antal kommer att återgifvas i bokarbetet. Tillföije det rikliga fotografiska materialet nödgas vi dela skildringen, och följer ena delen härnadan medan den andra införes i nästa nummer.

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA: Indusbron vid Kalatji.

Utsé: Kem. A.-B. Benot Nilfverparre Stålm—Gbg

Det är julaftonen 1901 och i Ladaks hufvudstad. Det iskalla Tibet, våra segrars, sorgers och äfventyrs land ligger bakom oss. De sista kamelernas klockor hafva tystnat på min gård och våra veteraner luta sina långa halsar öfver fyllda krubbor, väl värda den hvila, som vintern skall skänka dem. Men själf hade jag ingen ro att följa deras exempel, Indien lockade mig med sina pagoder och palmer och Lord Curzon hade inbjudit mig att gästa hans slott. Väl varnade mig de kaschmiriska myndigheterna och europeiska missionärerna i Leh från att midt i vintern trotsa Himalaja och det lömska passet Sodji-la, som ärligen kräfver så många offer i människolif. Hela tåg af kulis hafva där spår-löst försvunnit, begrafda under nedstörtande laviner. Och postbefordringen öfver passet är hvarje vinter afbruten i minst två månader. Men då jag icke ändrade mitt beslut, gjorde myndigheterna allt för att underlätta färden. Vid hvarje station, som förde mig ett steg nämare Sodji-la, fick jag med telegrafens tillhjälp underrättelser om snöförhållandena och infödingarne i närheten af passet voro befallda att lämna mig hjälp.

Den första stora scenförändringen på vägen från Tibet till Indien hade vi redan bevittnat vid Pang-gong-tso, som ännu hör till tibetanska platålandet, under det att vi strax väster därom nådde de floddalar, genom hvilka smältvattnet från glasiärer och snöfält i dånande kaskader bryter sig genom bergen en väg till hafvet. På den 40 mil långa sträckan mellan Leh och Srinagar skulle vi nu bevittna den andra stora scenförändringen, öfvergången från det kala, ödsliga höglandet till Kaschmirs leende dalar

och yppiga furuskogar. Och hvilken olikhet mellan denna i sexton stationer indelade vägsträckas båda ändpunkter! Det lilla Leh med sin gamla öfvergifna konungaborg och sina 4000 invånare, en stad hvars enda betygelse består i dess ringa handel med Lassa och Jarkant, — och det stora Srinagar, maharadjans af Kaschmir residens, en stad med vidsträckta handelsförbindelser och 120,000 invånare.

Nåväl, låt oss bryta upp! Då jag vaknar på morgonen den 1 januari frusta redan fyra små raggiga ladakihästar på min gård; jag bestiger den ena, Schagdur den andra de båda öfriga bära vårt bagage och vår proviant. Åtföljda af en eskort af ladakis rida vi ned genom den breda dal, i hvars midt Leh ligger och drömmar under sina popplar. Det lider undan i starkt traf, vi nalkas Indus vid en punkt där ett litet tämpel tronar på en klippa och där floden tränger ihop sig till en djup hålväg. Här och hvar korsas en bidal, hvars flöde stelnat i köldens bojer och utbredt sig till en väldig iskaka i dalen. I midten är dock vanligen en ränna öppen och öfver denna leder en svik ande bro af långa stockar, fästade vid brohufvuden af sten. Hit äro byarna förlagda; deras åkerlappar bilda trappstegsformiga terrasser i dalen, som bevattnas medelst sinnrikt anlagda kanaler. Sjungande och talande mellan sina höga stolpar följ oss teleg afträden troget mil efter mil. Pigga och livvade trafva våra små springare upp till ett litet pass, från hvars krön vägen bär hufvudstupa utför genom en tvärbrant, vild ravin, en hålväg, på det mest fantastiska sätt inskuren i gigantiska rullstens-terrasser; den mynnar ut i en bredare dal med

isbelagd bäck. Stenkistor, hundratals meter långa, äro här uppförda af tåliga lamamunkar och på hvarje sten är den eviga böneformeln "on mane padome hum" inhuggen.

Från Niems, där vi tillbringade natten i en bekväm "bungalow" eller gästgivaregård redo vi genom ett virrvarr af nyckfulla dalar och pass under branta sandstensklippor, egendomligt modellerade af vattnet i form af höga smala koner och kolonner, ofta med ett rundslipadt block till kapitäl. Vid byn A'ji få vi åter syn på Indus. Floden har här skurit sig igenom en mäktig klipptröskel och de höga stränderna äro hvarandra så närbelägna, att en föga inbjudande bro blifvit spänd öfver de dånande vattenmassorna. På vänstra stranden resa sig oerhörda terrasser, väl 500 meter högt och ofta i flera afsatser fallande ned mot floden. Vår väg är banad utmed högra strandens branta slutningar och på ett 50-tal meter öfver Indus, som under våra fötter utbreder sitt mörkgröna va'tenband som på en karta. Och nedåt dalen upprulla sig i oaföruten följd de mest hänförande och storslagna landskap; den blir allt trängre, allt dofvare brusa vattenmassorna i djupet. Genom det klara vattnet synas flodbottens grusbankar och rullstensblock. Drifisen dansar i gungande fart på böljorna, försvinner vid en vidgning där ett istäcke spänt sin bro från strand till strand, men dyka åter upp vid nästa trånga ställe och strört sig klingande utför skummande forsar. Vid breda lugna ställen är floden hårdt frusen och snöbetäckt; den erbjuder landtmännen genvägar; försiktigt leda de sina hästar och åsnor öfver isen.

Man får icke hafva anlag för svindel, då man färdas denna väg, som likt en hylla troget följer bergssidans nyckfulla relief; den saknar bröstvärn och är ibland så smal, att man icke skulle kunna komma förbi en mötande. Då våra kulis springa i förväg till något utskjutande klipphöj och uppgifva gälla rop,

Efter fotografi

Kliché: Bengt Silfverparre.

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA: Lama-jurns tempelby.

förstå vi att ett kritiskt ställe väntar oss, där vägen bör hållas fri. Vid vänstra stranden stupa klipporna tvärbrant ned i floden. Indusdalen ligger här i ständig skugga, luften är kalla sval och rå, bergväggarne stå mörka och hotande. Men Hiptidalen, som utmynnar från vänster, medför ett välgörande afbrott; genom dess djupa port strömmar en flod af ljus och värme ut öfver Indus; alla färger blifva glada och lätta, bergmassornas relief framträder med skarpa skuggor och dagrar, floden lyser ljust smaragdgrön, man upplifvas och värmas af de bländande effekter som uppkomma i detta af vattnets erosionskraft så underbart modellerade landskap. Byn Nurla ligger inklämd i den trånga, vilda dalen. Genom fönstren i mitt rum i härberget intränger ett bedöfvande brus; det är Indus' kokande vattenmassor, som fortsätta sitt outtröttliga urhållningsarbete mellan klippväggarna.

Vid byn Kalatji, som ligger inbäddad bland popplar, äpple- och aprikosträd, lämna vi Indus' dal. En sviktande och gungande bro leder här öfver floden — på afstånd ser den allt för bräcklig ut och man föredrager att gå till fots och leda sin häst. Vid högra stranden reser ett gammalt fort sina hvita murar; vägen för öfver dess borggård, genom hvalf och kro-

kiga och branta gångar ned till bron, som nu sväfvade omkring 12 m. öfver Indus' yta. På sommaren, då floden stigit oerhördt, måste dess verksamhet i denna trånga klippassage vara synnerligen våldsam. Man stannar ofrivilligt i häpnad och beundran öfver de landskaps-taflor, som tuga och likväl tala på alla håll. Hade jag blott haft tid att stanna här ett par dagar, skulle jag här fyllt min skizzbok med scenerier af oförlämlig skönhet.

Men mina kulis äro otåliga, de förstå icke anledningen till min långsamhet. Alltså i sadeln igen, och så rida vi upp genom Hlangtschus djupa,

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre.

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA: Byn Kargil.

Kjfer fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre.

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA: Danserskor i Kargil.

smala bidal, där bredden ibland knappast uppgår till 10 meter. Vi rida in i bergens tysta salar, Indus' brus dör bort bakom oss, skymning råder midt på dagen, endast de delar af korridoren, som ligga lämpligt till för solen, äro belysta. Man samtalar icke i denna vilda, storslagna natur, man tiger och beundrar, och märker ofta icke hur halsbrytande och farlig vägen är. Än för den öfver öfverhängande klippväggar, än några tiotal meter öfver dalbotten och är då likt en ruin upptornad af skifferskifvor och block, som stödjå sig mot bergväggen och på hvilkas krön man rider, med en afgrund under sig. Hur lätt kan icke denna cyklopiska anläggning rasa! Högre upp i dalen stå klipporna lodräta och tillåta icke anläggandet af någon slags väg; man rider då i dalbotten och korsar älfven på fyra broar, mer eller mindre lifsfa liga och fallfärdiga. Vid Surndo's popPELLUND län nas hufvuddalen och vi gå upp genom ännu en bidal af fantastisk vildhet; smal och brant följer stigen klippväggarna eller är ledd öfver gruskägglor, där man skyndar sig för att undgå de stenar som tid efter annan komma neddansande. Här och hvar är dalbotten alldeles belamrad med nedrasade stenmassor, och man ser där uppe, på 800 mtrs höjd, de luckor de lämnat efter sig. Slutligen blir dalen trång som en springå mellan klipporna och vi lämna den då för att öfver höjderna taga oss fram till Lamajurns dalvidgning.

Lama-jurn är ett af Ladaks berömdaste kloster; dess "gompör" eller tämpelkomplex tronar på krönet af en lodrät rullstensterrass, hvars södra front på det mest fantastiska sätt blifvit formad af vatten och vittring. På afstånd liknar fasaden en skog af mäktiga kolonner, af hvilka hvar och en uppbär en tämpelbyggnad. Måhända bidrar denna betäckning till att skydda de af så förgämligt material bestående pelarna från att störta samman; lamas försäkrade att deras tämpel skulle stå till tidens slut. Förr bodde här 500 munkar och nunnor, nu är deras antal mindre. I solnedgången framträdde ett par präster på en

altan och läto sira basuner ljuda öfver den lilla byn där nere i dju-pet. Deras instrument voro nära tre meter långa basuner af koppar och mässing. Underliga ljud, som ekade i dalen denna afton liksom under så många flydda århundraden! Doft och dånande som en kyrkogels lägsta baspipa, ändå genomträngande mäktigt och gällt, smekte dessa mystiska och melankoliska, oändligt högtidliga basunstötter mina öron. Redan i konung Acökas tid, för 2,200 år sedan, framträngde de första buddistiska missionärerna till Ladak och genom årtusenden har landet förblifvit Sahiamunis lära troget. Genom sekler och nya sekler vibrera trumpetstötarna mellan magnifika klippväggar, en bild af det oföränderliga. Högt öfver dalbottens åkerfält och alldagliga idoghet, öfver hvardagslifvets små bekymmer, ba-

dar denna urgamla helgedom i södersolens ljus, en bild af förgängelsen, ty en gång måste tämplet störta ned i sin afgrund. Jag kan icke taga mina ögon ifrån denna underliga tafla, där naturen och den mänskliga förvillelsen i broderlig förening åstadkommit ett i alla händelser dråpligt storverk. Ekot efter den sista trumpetstöten har dött bort och nat en insveper de nyss så bländande hvita tämpelfasaderna i sina mörka skuggor.

Då Schagdur väckte mig följande morgon rådde ännu kolmörker; ljus och brasor tändes, vi frukostade och drucko te, stego till häst och fortsatte skyndsamt ridten upp till passet Fotu-la (4100 m.). Bergarmarna på våra sidor aftaga i relativ höjd efterhand som dalbotten nalkas passet. Snömängden tilltar och i de högsta regionerna ligger det hvita täcket oafbrutet, beklädt med gnistrande skare; kölden är skarp och snön knastrar så vintrefligt under hästarnas hoftar. Ännu ett par timmars ridt för oss ned mot väster till byn Kartu. Öfverallt äro de infödda platsmyndigheterna påpassliga och artiga. Hundratals kulis ha fått order att hålla vägen klar för mig; där snöskred ägt rum skottas passagen upp, där vägen korsar frusna älfvar och bäckar, är isen

Kjfer fotografi.

Kliché: Bengt Silfverparre.

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA: Invånare i Dras.

sandbeströdd. Ett enda ord från vicekonungen har varit tillräckligt för att sätta hela detta maskineri af människokraft i gång. Nya kulis följa till nästa pass, Namika-la (3965 m). Timmarna gå under det vi färdas fram öfver Himalajas oändliga vidder. Skymningen föll på och det blef kolmörkt, blott emot snötäckets fond framträdde den ryttarskara, som mötte oss under passet. De voro utsända från byn Mullbek för att upplysa vår väg; de tände höga stickbloss och redo framför oss och på sidorna med sina flammande facklor, från hvilka gnistorna yrde i natten. Aprikosträdens aflöfvade grerar upplystes underifrån då vi redo in i byn och vi redo som under ett hvalf af rödglödgd järntråd.

Den 5 januari redo vi oafbrutet utför, i det vi följde floden Wakha, en bilod till Schingo, som själf är en af Indus' tributärer. Här och hvar löper stigen högt öfver dalbotten; snön är hal som is, ett fall och man skulle bryta halsen af sig. Vid inträdet till den stora byn Kargil har ett fyrtiotal kvinnor, mest unga flickor, i sina besynnerliga högtidsdräkter, samlat sig; de hafva ställt sig på två led; hvar och en af dem bär ett fat, en skål eller en bricka med frukter, russin, mandel, pistacier, gryn eller mjöl, och då jag rider fram genom deras blomstrande led, sträcka de i tur och ordning sina välkomsthåfvor mot mig. Man miss-tänker mig naturligtvis icke för en så strykande aptit, att jag skulle orka äta upp dessa berg af mat aror, nej bevars, jag behöfver inte ens smaka därpå, deras ambition är tillfredsställd om jag blott med fingrarna vidrör hvarje fat. På återvägen till Leh låg jag insnöad tre dygn i Kargil; mitt tålamod sattes då på hårdt prof och för att trösta mig fördes till min "bungalow" ett dussin danserskor,

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA: Landskap nära Sodji-la. som vid tonerna af en bullrande musik, visade sin konst. (Fortsätter i nästa nummer.)

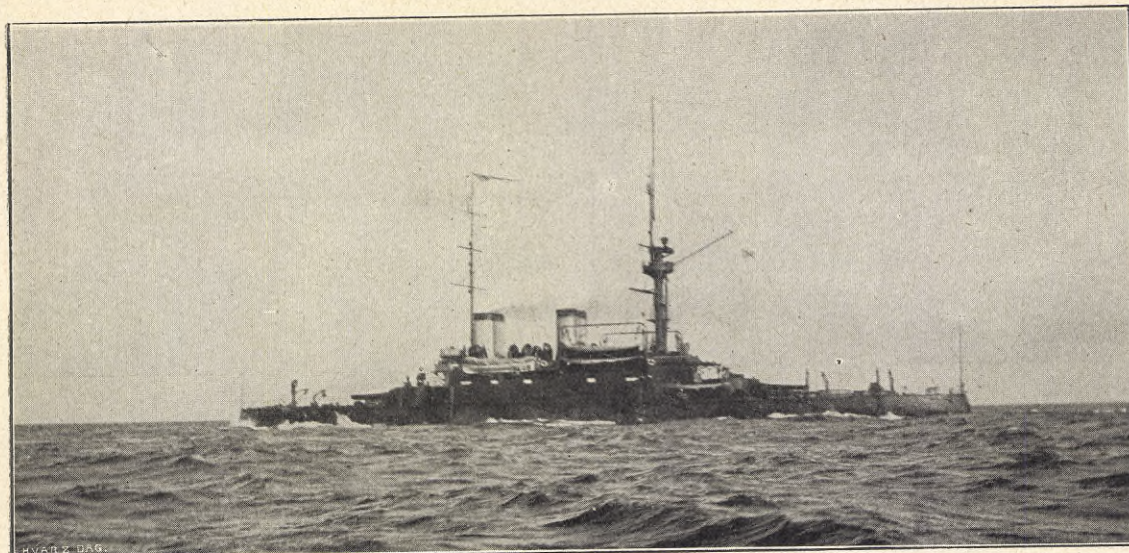
Bier Fotograf

EN FÄRD ÖFVER HIMALAJA: Vägen upp till Sodji-la. Sommerbild.

Kliché: Bengt Sjöström

RYSKA OSTERSJÖFLOTTAN I STORA BÄLT.

DEN SENASTE FOTOGRAFIEIN.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stån.—Utg.

Genom vårt fotografiska ombud i Köpenhamn ha vi sökt förskaffa oss bilder af den stora ryska eskadern under dess uppehåll vid danska kusterna. Resultatet af dessa efterforskningar är ju icke stort, men af allt man sett om svårigheterna att närma sig de ryska örlogsmännen, kunde det ju i hvarje fall ej bliwa mer. Här är emellertid en fotografi (tagen i dagarna af en dansk fotograf i Nyborg ombord å en motorbåt) af en af de kolosser som i blind spionängslan nedskjutit fredliga engelska fiskare och deras fartyg. Mätte dessa skott icke vara signalen till ett världskrigs fasor.

BROKIGT UTOMLANDSNYTT.

I.

Den unga, amerikansk-föddas gemålen till vice-konungen af Indien, Lord Curzon, ligger sedan en tid dödsfarligt sjuk i England. I det höga parets verkligt kungliga hem har vår landsman, dr Sven Hedin, rönt ett utomordentligt mottagande och stort artad gästfrihet.

II.

Pariserläkaren dr Doyen, bekant för operationen af de tvenne indiska sammanvuxna systrarna, har vid en kirurgkongress i Paris i dagarna blifvit mycket häftigt kritiserad af en del framstående kirurger tillfölje det serum D. påstår sig ha funnit mot kräfta, och hvarmed han behandlar patienter. Saken, som väckt

ofantligt uppeende, skall nu noggrannt undersökas. Dessutom är D. stämd af en amerikansk millionär, som återfordrar 100,000 francs honorar, som läkaren betingat sig för skötsel med serum af dennes hustru, hvilken emellertid afled.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Silfversparre.

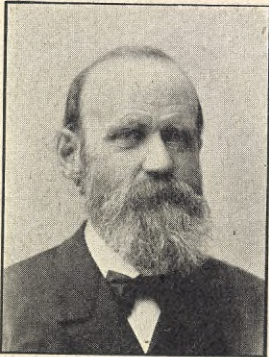
I. LADY CURZON AF KEDLESTONE, vice konungens af Indien gemål.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfversparre.

II. D:r DOYEN, UPPFINNAREN AF »KRÄFTSERUM», lämnar Kirurgkongressen i Paris.

E. C. H. CLASON.

75 år fyllde d. 17 okt. f. professorn i anatomi vid Uppsala Univ., med. d.r. Edward Claës Herman Clason. Stud. 49, med. f. kand. 51, med. kand. 57, aman. vid Anat. Inst. 54—56, med. lic. 61, med. d.r. 62, t. f. prosector 61—63, doc. 62, prof. 82, afsked 97. Kyrkovård i Upps. domk.-förs.; samt har tidigare varit stadsfullm. v. ordf.

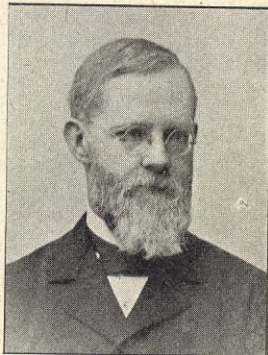
C. K. A. BRATT.

D. 25 okt. fyller öfverste Claës Kristian Aug. Bratt 60 år. Framstående militär författare, har B. tilldelats den sällsynta utmärkelsen af krigsvetensk.-akad. stora silfvermedalj för skriften "Ringa öfvade härars krigsduglighet". Förf. till den utomordentligt uppmärksammade artikelserien "Militära spösmål".

E. O. T. WESTERLUND.

Den 24 oktober fyllde fördelningsläkaren, med. d.r. Ernst Otto Theodor Westerlund 65 år. Vi ha förut med ett större porträtt enat den berömda läkaren vår hyllning, men ha icke velat försumma att äfven nu med ett senaste porträtt glädja hans otaliga vänner och beundrare.

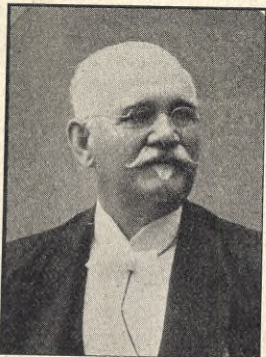
G. J. KEIJSER.

60 år fyllde d. 21 okt. lektorn, fil. d.r. Gustaf Jacob Keijser vid Högre lärarinneseminariet i Stockholm. F. d. elever överlämnade till honom en pänningesumma till en fond, som skall bära hans namn och hvars ändamål och förvaltning han äger att bestämma.

C. E. von OELREICH.

Landshöfdingen i Kronobergs län, Charles Emil von Oelreich, fyllde d. 22 okt. 65 år. U.-löjtn. 58 och major 86 vid Söderm. reg.t.e, öfv.-löjtn. v. Kalmar reg. 89, öfverste och chef för Dalreg 94. Samma år t. f. landshöfd. i Kopparbergs län o. sedan 98 landshöfding i Kronobergs län. Sedan 01 led. af riksdagens 1:sta kammare.

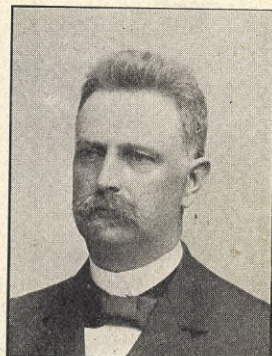
R. W. FORSSBAECK.

F. fängelsedirektören i Norrköping, Richard Wilhelm Forssbaeck, fyllde den 16 oktober 70 år.

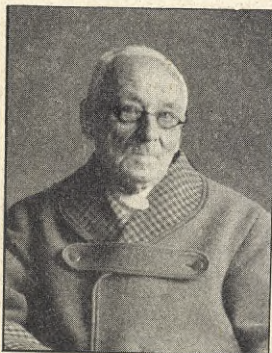
A. WALLIN.

Trafikinspektören i Sundsvall, A. Wallin, fyllde den 17 oktober 50 år.

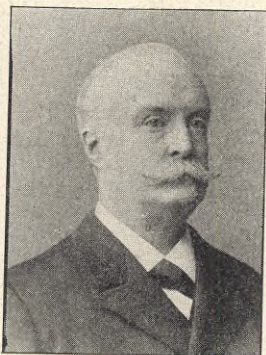
J. M. PETERSSON.

Läroverksadjunkten i Stockholm John Magnus Pettersson fyllde den 4 oktober 50 år.

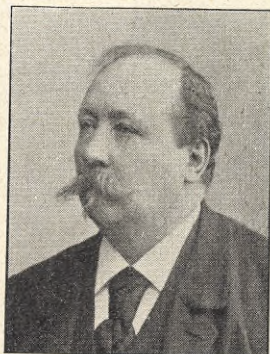
F. KJERRSTRÖM.

I siff 90 är ingick den 12 oktober f. bokhandlaren Fredrik Kjerrström i Stockholm hvilken, född Göteborgsbarn, en längre följd af år idkat egen bokhandelsrörelse i hufvudstaden.

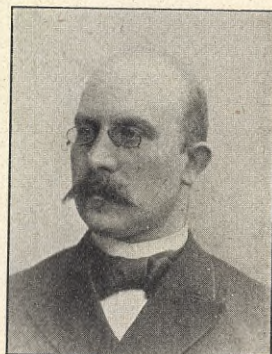
C. J. A. J. ALSTRÖMER.

60 år fyllde d. 20 okt. kanslirådet frih. Claës Johan August Jonas Alströmer. Stud. 63, hofrättsex. 71, förste not. i riksd. 1:a kam 83—97, kanslisekr. i k. civiledep. 86, sekr. vid K. rollinska med.-kir. institutet 89—03, kansliråd i civildepartementet 97, led. af direktionen för k. institutet för blinda 99—02.

N. P. PETERSSON.

Till teknisk inspektör vid preussiska generalstabens kartverk i Berlin har utnämnts svenske kopparstickaren N. P. Pettersson, till 77 anställd vid svenska topografiska kåren och sedan dess vid nämnda generalstab, Född 44.

A. P. MOHLIN.

Läroverksadjunkten i Ystad, Anders Petter Mohlin, fyllde den 28 sept. 50 år.

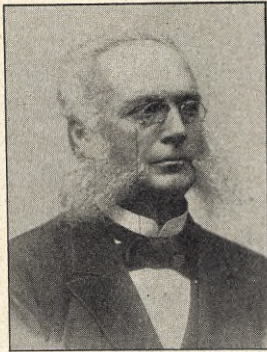

PORTRÄTTGALLERI

J. L. P:SON ERNBERG.

Till expeditjonschef i finansdep. har förordnats assessor i Svea hofr. Jari Ludvig P:son Ernberg, f. 63. Stud. 82, aflade E. 89 jur. kand.-ex. V. häradsh. 92. Öfvergick E. till Svea hofr., blef 93 t. f. fiskal, 95 adj. led., 98 fiskal och 1900 assessor. Var sekr. i krigslagskommittén.

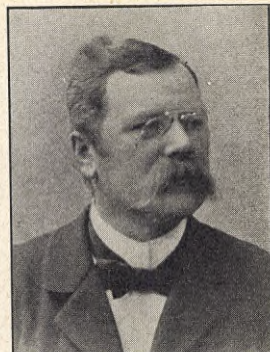
L. MARMÉN.

70 år fyllde den 26 sept. f. d. folkskolläraren och organisten Ludvig Marmén i Stockholm. Tillträdde sin ofvannämnda befattning i Ed, Uppland, 54 och afgick 90. Innehade på sin tid ett flertal kommunala uppdrag.

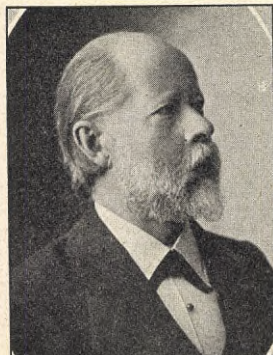
O. P. SÉKT.

Postmästaren i Halmstad, Olof Peter Sekt, fyllde den 19 oktober 55 år. Stud. 70, postmästare i Grythytted, Mora, Visby och Halmstad.

C. A. DANIELSSON.

50 år fyllde den 11 oktober Carl Adolf Danielsson, postmästare i Kungälf sedan 1900.

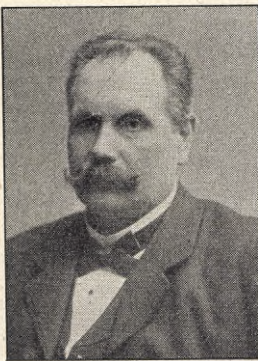
R. W. RINGSTRÖM.

Apotekaren i Filipstad, Robert Wilhelm Ringström, fyllde den 30 sept. 75 år. Apotekare sedan 56, öfvertog R. apoteket i Filipstad följande år.

M. LÖFSTRÖM.

75 år fyllde den 15 okt. enkefru Mathilda Löfström, Göteborg, ägare till den för alla göteborgare så välkända Löfströmska simskolan, hvilken hon innehåft sedan 49 och hvilken hon fortfarande trots sin höga ålder sköter.

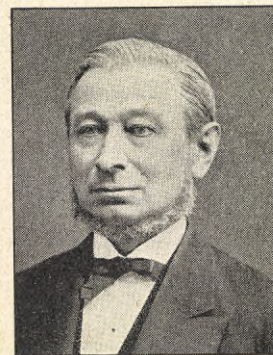
A. W. LEFRÉN.

Rådman A. Wilhelm Lefrén i Karlstad fyllde den 9 sept. 60 år.

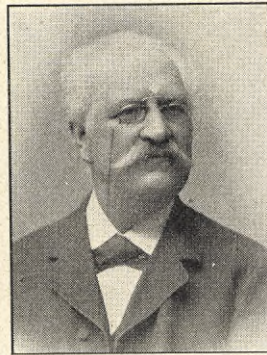
G. O. L. SWENSON.

Kaptenen Gustaf Oscar Leonard Swenson fyllde den 28 sept. 50 år. Underlöjtnant 76, löjtnant 85 samt kapten 94, allt vid Västgöta regte. Åfsked 04.

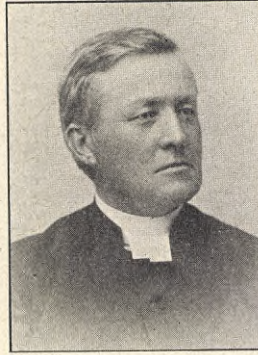
A. WIBELIUS. †

Den 12 oktober afled i Örebro direktören i Örebro folkbank, Anders Wibelius, 84 år gammal.

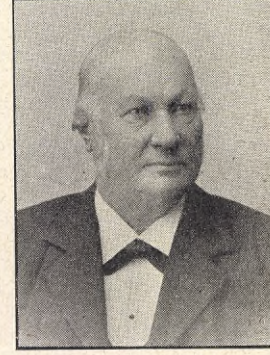
O. F. LOENBOM. †

Den 16 okt. afled i Linköping lifmedikus Otto Fredrik Loenbom vid 71 års ålder. Stud. 53, med. kand. 62, med. lic. 66. T. f. provinsialläkare i Svenljunga 67, distr.-läk. i Lysekil s. å., prov.-läk. i Grythytte 70, intendent v. Loka 74, k. lifmedikus 79, prov.-läk. i Strängnäs 85 och i Uppsala 89.

J. GENBERG. †

Kontraktsposten i Jämtlands norra kontrakt, kyrkoherden i Lit, Jonas Genberg, afled nyligen vid nära 65 års ålder. Stud. 60, prästvigd 63, komminister i Grundsunda och i Själevad, samt därefter 75 kyrkoherde i Lit.

E. A. ENSTRÖM. †

En af Arvika samhälles äldste och mera bemärkte medlemmar, fabrikören Erik August Enström afled den 13 okt. vid 75 års ålder. I Danmark vid krigsutbrottet 64, tjänstgjorde han vid danska artilleriet. Innehade flera kommunala befattningar i Arvika.

I. ETT 50-ÅRS MINNE. Efter en originalbiljett.

II. HÖSTMARKNAD I NYKÖPING FÖR SJÖMANSKYRKAN I HAMBURG.

hvarje arbete är utfördt, mana oss till att visa åtminstone något från utställningen ifråga.

III. Fotbollsspelet har på de senare åren tillvunnit sig en stor popularitet i vida kretsar. Att det präktiga spelet sedan några år blomstrat och ännu blomstrar i vårt land, är Svenska bollspelsförbundets (ordf. greve Cl. von Rosen) förtjänst i och med an-

III. FRÅN EN UTSTÄLLNING AF SVENSK KONSTSÖMNAD.

Kiökt: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre Sthlm.—Gbg.

I. År 1854 aftäcktes i Sverige icke mindre än tre af bildhuggaren Bengt Erland Fogelberg utförda statyer, nämligen öfver Birger Jarl Gustaf II Adolf och Carl XIV Johan. Af dessa statyer ha, som bekant, den först och sist nämnda plats i Stockholm, medan Gustaf Adolf står i Göteborg.

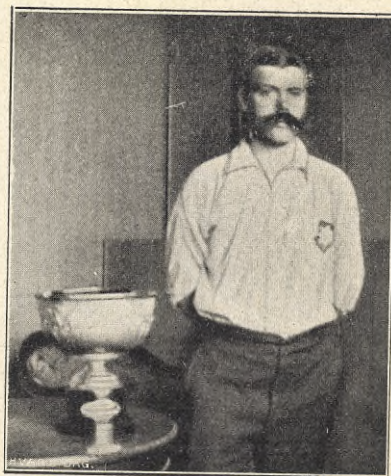
Till H. 8 D's disposition har ställts ett inträdeskort till aftäckningen af Carl XIV Johans statyn, en stor kuriositet från "Gamla Stockholms" tid. Stockholmssamlare värdera mycket dylika kort med afbildningar från äldre tider, af hvilka i allmänhet ytterst få återstår. Hade någon gömt ett inträdeskort med afbildning af Kristeinska huset vid nuvarande Vasagatan i närheten af Centralstationen, i hvilken byggnad i forna tider så många tillställningar ägde rum, skulle man haft i behåll ett konterfej af detta hus, hvars yttre nu icke torde kunna återfinnas på någon bild,

II. En "höstmarknad" har nyligen i Nyköping anordnats till förmån för den blifvande sjömanskyrkan i Hamburg. Bland de många gåfvorna till densamma märktes äfven en del vackra handarbeten från drottningen. Det är sjömanspastorn, friherre O. G. Lagerfelt som väckt intresset och ifrigt arbetar för att Gustaf Adolfskyrkan i Hamburg må blifva en verklighet.

III. I Göteborg pågår en utställning af konstsomnad hvilken väl förtjänar ett särskildt omnämnande. Det är enskildt företag, Nordiska Industri Aktiebolaget, som anordnat densamma af arbeten utförda inom dess ateljer. Den smak som röjer sig i teckning och färgval och den konstskicklighet hvarmed

ordnandet efter utländskt mönster af s. k. klasstäflingar. Förutom dessa täflingar anordnar bollspelsförbundet den hvarje år återkommande täflingen om den evigvandrande "Svenska fotbollspokalen", skänkt af greve Cl. von Rosen. Denna täfning är den förnämsta af årets nationella fotbollstäflingar och gäller äfven numera svenska mästarskapet.

För 1904 stod nyligen slutt'lan i Stockholms idrottspark mellan Djurgårdens idrottsförening (Stockholm) och Örgryte idrottsällsk. (Göteborg), Segrare blef efter en skarp strid det förut välbekanta Örgrytelaget, som därmed för tredje gången hemförde pokalen.

III DET AF ÖRGRYTELAGET FÖR 3:dje GÅNGEN ERÖFRADE STÄNDIGA VANDRINGSPRISET, JÄMTE LAGETS KAPTEN, HERR A. L. HAMMARBÄCK.